

holdning, at man kan sidde hjemme i Silkeborg eller Århus eller Sindal, eller hvor det nu måtte være, og så tror man, at man bare ved at slå op i EU-Tidende kan finde ud af, hvordan man kommer ind og får andel i de projekter, der ligger. Man skal selvfølgelig have et net på en helt anden måde, så det var måske noget, erhvervsministeren skulle kigge lidt på. Men det var jo ikke det, det handlede om i dag.

Svig og fejl kommer også i fokus og er naturligvis også på dagsordenen i dag. Vi synes, regeringens udspil til regeringskonferencen er vældig fornuftig. Det har vi da bakket op. Vi mener, at det er vigtigt, at der kommer klare regler, for jo klarere regler der er på de her områder, jo mindre muligheder er der trods alt for både at lave fejl og snyde.

Vi vil også gerne være med til, at der skulle komme nogle reaktioner over for regeringerne i de lande, hvor misbruget finder sted. Og så mener vi altså stadig væk, at man kunne styrke Europa-Parlamentets indflydelse på kontrollen i det her område, altså den folkelige kontrol via Europa-Parlamentet. Men lad os se på, hvad der kommer ud af det på regeringskonferencen.

Nu har jeg nævnt, at strukturfondene var vigtige i Nord-Syd, som jo var EU's historie, men de er jo altså lige så vigtige og fuldstændig uundværlige i Øst-Vest. Det er helt klart, at en fjernelse af strukturfonde osv. på det her tidspunkt, tankegangen i det på det tidspunkt, hvor vi skal have klaret Øst-Vest-problemerne, vil være vanvid.

Jeg kan jeg sådan set godt – uden ellers at være enig med hr. Albrechtsen overhovedet, nu skal det ikke misforstås, tak – forstå tankegangen i, at den danske regering måske skulle begynde at snakke med nogle af de sydlige lande om, hvad der kunne ske på de her områder. For det er da rigtigt, at der vel nok er en frygt dernede, men jo tidligere man snakker om tingene og forsøger at forhandle sig frem til, hvordan man måske kunne klare nogle ting, jo bedre.

Men jeg vil godt understrege noget, som DUPI-rapporten siger, et område, man er meget optaget af, nemlig troværdigheden over for Østeuropa. Vi er godt klar over, at vi ikke kan lave nogen aftaler i den forstand, at vi ikke kan få fondene på plads før i 1999, men der skal jo sendes nogle signaler, og nu hører vi i dag, at flere indrømmer, at udvidelsen måske ikke hedder år 2001, men måske 2002, 2003 eller 2004. Des vigtigere er det selvfølgelig i den situation at holde fast i, at disse lande er velkomne i vores fællesskab.

Jeg kan ikke lade være med at glæde mig over, at der i DUPI-rapporten faktisk er nævnt et forslag, som jeg tror hr. Steen Gade var den første der nævnte – og jeg var så den, der var lidt hurtig til at løbe efter hr. Steen Gade i sin tid – nemlig den politiske åbning, den effektive politiske åbning for de nye ansøgerlande, hvor DUPI jo nævner observatørmuligheden i Ministerrådet. Jeg ville gerne gå videre, men jeg kan godt forstå argumenterne af administrative og alle mulige andre karakterer for, at man ikke skal give taleret osv.

Men jeg tror – og det står der jo også i rapporten – at det er et uendelig vigtigt politisk signal at sende til de lande, at hvad enten de er med i første runde eller de så bliver forsinket i deres forhandlinger, så er de i det rum, på de stole-rækker i nærheden af det råd, og at det betyder, at man er velkommen, og at man kan komme med.

Derfor vil jeg da godt opfordre til, at vi fra dansk side presser på her, og når jeg nævner det i forbindelse med år 2004, vil jeg sige, at når der selv for de første lande, man snakker om at man kan blive færdige med, alligevel bliver en tids-horisont, der måske ligger en 2-3 år længere ude, end vi regnede med, vil det for dem være et utrolig vigtigt politisk signal. Jeg tror, at DUPI-rapporten kalder det noget med jordnære tilnærmelser eller sådan noget. Det er så jordnært, så jeg synes, man skulle gøre det, og jeg tror, at det nok vil være utrolig vigtigt for hele processen.

Men det er vel også vigtigt at sige, at når vi skal til at kigge på strukturfondene – for der skal selvfølgelig ske nogle ting i forbindelse med udvidelsen, det er alle jo klar over – så er vi også nødt til at sige, at det rører også os, og at vi igen som et af de rigeste lande vel ikke kan stille os op og sige, at vi skal have alt det, vi altid har fået.

Det betyder, at målmidlerne vil blive rørt, og det gør måske, at de målmidler, som allerede er i gang, skal struktureres anderledes. Det kunne godt være, man skulle kigge på projekter, der var længerevarende end cykelstier på Bornholm, eller hvad det nu måtte være. Man har ofte hidtil gjort det, at man har brugt disse målmidler til at gå ind og klare akutsituationer. Hvis vi ved, at det begynder at tynde ud i dem, kunne vi jo lige så godt bruge de sidste runder til at få noget langsigtet, og landbruget må vel også indstille nogle ting.